

ROUTE 66

Nostalgie a legenda

Zastavení sedmé: V zemi kmene Navajo

Brzy ráno opouštíte Albuquerque. Míříme na jih údolím řeky s u nás populárním jménem Rio Grande, která byla nezbytnou kulisou většiny rodokapsů, mnoha westernů a trampských písní. Skutečnost byla však mnohem prozaičtější, jedeme vlastně příměstskou zástavbou a slavnou řeku občas zahlédneme po levé straně. Než se stačíme dostat do volné přírody, odbočujeme asi po 20 mílích ve městě Los Lunas na západ a řeku opouštíme. Záhy se v městečku Rio Puerco vrátíme k železniční trati, jejíž trasu budeme nadále těsně kopírovat po celou cestu v New Mexico.

Z míst, která budeme projíždět, je silně cítit již podle názvu mexická, resp. španělská tradice ve spojení s tou původní indiánskou. Z názvů jako Pajarito, Isleta, Paquite, Rio San Jose, Pueblo Laguna, Cubero a dalších na straně jedné poznáváme mexický vliv a na druhé straně již zmiňované Albuguerque, nebo Suwanee a Navajo zase svědčí o vlivu původních obyvatel – indiánů. Občas narazíme i na typicky anglické názvy osad jako např. Blue Water (pokud to není jen překlad původního názvu), nebo Wingate, jejíž název zjevně připomíná pohnutou minulost. A tak snad jen osada s neobvyklým názvem Prewitt by klidně mohla mít i český původ. Nemusíte ale znát jména míst, kam přijíždíte, stačí se pozorně rozhlížet a pozorovat, jak se prolínají mexická puebla s klasickými indiánskými stany nazývanými TePee (TP). Je ale pravdou, že právě indiánské stany je možno vidět již jen výjimečně v indiánských rezervacích. Ty, které vidíme podle cesty, jsou již jen moderní repliky, většinou s obchody

se suvenýry, nebo možností i luxusního ubytování, které mají nalákat projíždějící turisty.

Těch je tu však poskrovnu a tak se jen domýšlíme, že potomci hrdých indiánů většinou žijí nejspíš z různých forem státních subvencí. Stejně jak se prolínají španělské a indiánské názvy měst, řek a pohoří, nebo jak se prolínají vlivy architektury, stejně smíšeným dojmem působí i sami obyvatelé. Spojení obou ras je více než zřejmé a na mnoha místech se lépe domluvíte španělsky než anglicky.

Přesto, anebo právě proto, nemůžete mnoha místům upřít neopakovatelný půvab a rysy, které nemůžete najít nikde ve světě. Když k tomu přidáte i specifickou krásu krajiny, víte, že rozhodně stojí zato tuto zemi navštívit a podle místních obyvatel stojí zato zde žít – sice chudě, ale relativně svobodně a klidně.

Asi po dvou hodinách jízdy jsme nuceni najet na dálnici, která v těchto místech

překryla původní Route 66. Když po 15 mílích najíždíme opět na původní silnici, znovu si uvědomujeme o co krásnější a intenzivnější jsou prožitky z jízdy oproti jízdě po dálnici. A na motorce to platí dvojnásob, zejména pokud vám přeje počasí tak, jako přálo nám.

V těchto místech probíhala v minulosti řada větších i menších bitev bílých s indiány při osidlování západu. Již na první pohled je zřejmé, že to dobyvatelé neměli jednoduché. Jejich převahu ve výzbroji do určité míry kompenzovala málo přehledná a divoká krajina, kterou indiáni dobře znali i nadmořská výška větší než 2000 m. A protože jako dopravní prostředek sloužil na obou stranách kůň, byl partizánsky vedený odpor indiánů velmi účinný. Nakonec zdrcující početní převaha na straně dobyvatelů vedla k definitivní porážce indiánů, ze které se již nikdy nedokázali vzpamatovat.

I další zastávka byla z geografického pohledu unikátní a velmi zajímavá. Těsně za městečkem Thoreau protíná Route 66 ve výšce téměř 2400 m kontinentální předěl (Continental Divide) nebo česky – rozvodí. Neodolali jsme a u pomníku, který je tomuto místu věnován, jsme zastavili, pečlivě zaparkovali motorky do řady po pomyslné čáře předělu a udělali něko-

■ TePee shop – prodejna indiánských suvenýrů

lik fotografií na památku. Je zajímavé, že i když jsme zde strávili poměrně dlouhou dobu, nikdo z kolemjedoucích jak po Route 66 tak po dálnici č. 40 zde nezařadil. Je to o to překvapivější, že američané, vzhledem k deficitu historických památek ve srovnání s Evropou, zdůrazňují každou pozoruhodnost.

Představa, že stojíte na místě, kde pár centimetrů rozhoduje o tom, jestli voda poteče do Pacifiku, nebo do Mexického zálivu a tedy do Atlantiku je pro středoevropana trochu zvláštní. I když to paradoxně není nejvyšší bod našeho putování po Route 66, tam se vyškrábeme až později, cítíme však, že se naše cestování přehupuje směrem na západ k cíli, který – konec konců – Pacifik v Kalifornii představuje. S pohledem na sluncem zalitou bílou čepičku hory Mt. Powell vysokou téměř 2800 m, jejíž ne příliš vzdálený vrchol je také součástí předělu, se loučíme s povodím Atlantiku a ukrajujeme první míle povodí Pacifiku.

Gallup je největším městem na dnešním úseku cesty. Zatímco dálnice se městu vyhýbá, Route 66 vede prakticky jeho středem, kterým je místní rozlehlé nádraží a přilehlé obchodní centrum. Silnice se mění na Railroad avenue, ale při každé příležitosti informují jak ukazatele, tak vývěsní štíty obchodů a benzinových pump, že jedeme po historické trase. Právě železnice, veliké nádraží a železniční depo, výhodná poloha pro zásobování okolí, křižování významných silnic a současně i místní průmysl jsou příčinou toho, proč město i přes zánik Route 66 si nejen zachovalo svůj význam, ale neustále roste. Místní obchodníci si uvědomují rostoucí popularitu historické silnice a tak je Gallup jedním z míst, kde můžete najít souběžné dvě ulice, kudy v průběhu let Route 66 vedla, když měnila svůj směr. Samozřejmě, že v každé z nich se dozvídáte, že právě jejich úsek hrál v historii dálnice největší roli a druhý „bezvýznamný úsek“ je spíše obchodní trik, než historie. Faktem je, že právě toto město je jedním z míst, kde se zachovalo poměrně hodně autentických domů, dokonce i ulic a když jím projíždíte a odmyslíte si dnešní moderní automobily, světelné semaforey, kvalitní vozovku a několik moderních fastfoodů, je představa dvacátých let téměř dokonalá. Asi není možné tudy projet a nezastavit se na chvíli v některé z historických restaurací alespoň na malé občerstvení. Gallup je současně posledním městem, které leží na území státu New Mexico.

Uprostřed masivu šedivých skal, prakticky těsně u hranic s Arizonou, jsme si naplánovali poslední zastávku na území New Mexico. Ve skalním masivu, podle kterého Route 66 vede, v hluboké průrvě, stojí na místě bývalé poštovní budovy (Trading Post) velký bílý indiánský stan s prodejnou indiánských suvenýrů – TePee shop. I když všichni víme, že podobné prodejny suvenýrů potkáme cestou ještě mnohokrát, a že naše podmínky pro převoz všeho nadbytečného jsou značně limitovány, na konec jen málo z nás dokázalo odolat kouzlu tohoto místa a nekoupit nějaký suvenýr, nebo dárek domů. Ilustrační obrázek snad dokazuje, že tady jsme přeci jen museli něco koupit.

■ Kontinentální předěl

Před odjezdem bylo nutné přerovnat zavazadla v doprovodném voze, ale spokojeně pokračujeme v cestě s předsevzetím, že příště budeme s nákupy opatrnější. Ale předsevzetí se většinou dělají proto, aby se neplnila...

Přejíždíme do dalšího, v pořadí již devátého státu na naší cestě. Cesta pokračuje náhorní planinou, jen v o málo nižší nadmořské výšce, než tomu bylo v New Mexico. I nadále jedeme po rozsáhlém území, které kdysi patřilo indiánskému kmeni Navajo.

Za hranicí Arizony je historická Route 66 často přerušována a zbývající úseky jsou málo udržovány. Jsme proto nuceni využít na delší úseky dálnici č. 40 a cesta ubíhá poměrně rychle. V důsledku nižší nadmořské výšky je krajina pokryta zelení, převážně jehličnatými stromy, a protože jedeme náhorní rovinou, působí poněkud jednotvárněji oproti dramatické krajině v New Mexico. Mijíme národní monument – v naší terminologii bychom řekli chráněné území Petrified Forest (Zkamenělý les). Rozloha tohoto území je obrovská a chyběl nám výklad geologa, jak k takovému úkazu mohlo dojít. Jde skutečně o zkamenělý les, ale jednotlivé zkameněliny jsou barevné a připomínají spíše polodrahokamy, než klasický kámen.

Není třeba říkat, že zde je striktní zákaz odnášení kamenů, nicméně v okolních městečkách si je můžete koupit prakticky ve všech velikostech od malých kamínků až po zkamenělé kusy silných kmenů.

Příjemným zpestřením dnešní etapy je městečko Holbrook, které si zcela zachovalo svůj vzhled z minulosti. Z našeho pohledu je název město poněkud přehnaný: Jde o hlavní ulici, tvořenou bývalou Route 66, které přibližně uprostřed městečka dominuje pravoúhlá zatáčka. Na ní navazuje několik málo přilehlých ulic. Hlavní třída by ale mohla beze změny působit jako věrná kulisa pro western. Samozřejmě zastavujeme na několik fotografií a prohlížíme obchod se suvenýry ze zkamenělého lesa. Naštěstí má zavřeno, takže náš náklad se dál nerozrostl. Dnešní dlouhou etapu plnou zážitků z krásné přírody končíme se soumrakem ozdobným nezapomenutelným západem slunce, jako příznivým příslibem pro další den, kdy si poměrně krátkou etapu vyzdobíme dvojím odbočením z původní trasy: nejprve na návštěvu unikátního kráteru po obřím meteoritu a později na prohlídku skvostného národního parku Grand Canyon.